Ἔτος Α'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Φεβρουαρίου 1891 Ἀριθ. 45

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 6
» » ἑξάμηνος » 4
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία Φρ. 10
» » ἑξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Μονὴ τοῦ ἅγ. Βερνάρδου, (μετ' εἰκόνων) ὑπὸ Φ. Π.—**Τὸ Μάννα τῆς ἐρήμου**, ὑπὸ Δ. Κ. — **Μία ἐπικράτεια τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς, Βιρμανία καὶ Βιρμανοὶ** (συνέχεια), ὑπὸ Ἰλ. Ι. Κ. — **Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἢ ἡ Γῆ τῶν Ἀδαμάντων**, (μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ) μετ' εἰκόνων, ὑπὸ Δ. Ι. Κ. — **Περιπέτειαι Δημάρχου ἐν Ἀθήναις.** — Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς κ.λ.π. ὑπὸ «Φύσεως» κλπ. — **Τὰ λαχεῖα τῆς «Φύσεως».** — **Ἀνθών.** — **Ἠχώ.** — **Ἡ διάβολος.** — **Αἰνίγματα.** — **Ἀνταποκρίσεις «Φύσεως».**

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ὀρέων τῶν Ἄλπεων ὑψοῦται τὸ ὄρος Ἁγίου Βερνάρδου[1], οὗ ἡ κορυφὴ ἀπόλλυται ἐν τοῖς νέφεσι. Τὸ ψῦχος εἶναι αὐτόθι δριμύτατον κατά τε τὸν χειμῶνα καὶ κατὰ τὸ θέρος, ἑπομένως οὔτε δένδρα βλέπει τις ἐκεῖ, οὔτε φυτά. Αἱ ἀπότομοι πλευραὶ τῶν ὀρέων εἰσὶ πάντοτε κεκαλυμμέναι ὑπὸ χιόνων, ἐκτεταμέναι δὲ ἐπ' αὐτῶν χιονοσκεπεῖς πεδιάδες διακόπτονται ἀνὰ ἀποστάσεις ὑπὸ κρημνῶν. Οὕτως οἱ ἐπιχειροῦντες τὴν διάβασιν τῶν μερῶν τούτων, διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ κατακρημνισθῶσι εἰς τὰς ἀχανεῖς ταύτας ἀβύσσους, νὰ ταφῶσι ζῶντες ὑπὸ τὴν χιόνα, ἢ νὰ κατασυντριβῶσιν ὑπὸ τῶν νιφοστιβάδων.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἁγίου Βερνάρδου ὑψοῦται μονή τις, ἐν ᾗ διαιτῶνται μοναχοί τινες ἀφιερώσαντες τὸν βίον των εἰς διάσωσιν καὶ περίθαλψιν τῶν ἀποπεπλανημένων ὁδοιπόρων ἐν ταῖς παγετώδεσι ταύταις ἐρήμοις, καὶ οἵτινες διατηροῦσι καὶ ἐκγυμνάζουσι κολοσσαίους κύνας ὅπως βοηθῶσιν αὐτοὺς εἰς τὸν εὔτολμον φιλανθρωπικὸν αὐτῶν σκοπόν. Οἱ εὐεργετικοὶ οὗτοι κύνες ὁτὲ μὲν ἀκολουθοῦσι τοὺς κυρίους των εἰς τὰς μακρυνὰς αὐτῶν ἐκδρομάς, ὁτὲ δὲ πορεύονται μόνοι πρὸς ἀνακάλυψιν κινδυνεύοντος ὁδοιπόρου, ὡς προάγγελοι καὶ σωτῆρες ἐπικειμένων κινδύνων, φέροντες κωδωνα περὶ τὸν λαιμόν, προειδοποιοῦντες οὕτω τὴν παρουσίαν των, καὶ φλασκίον πλῆρες οἰνοπνεύματος παρέχοντος τὰς πρώτας βοηθείας. Ὁπόταν δὲ αἱ καταφοραὶ τῶν νιφοστιβάδων καταπλακώσωσιν ὁδοιπόρον

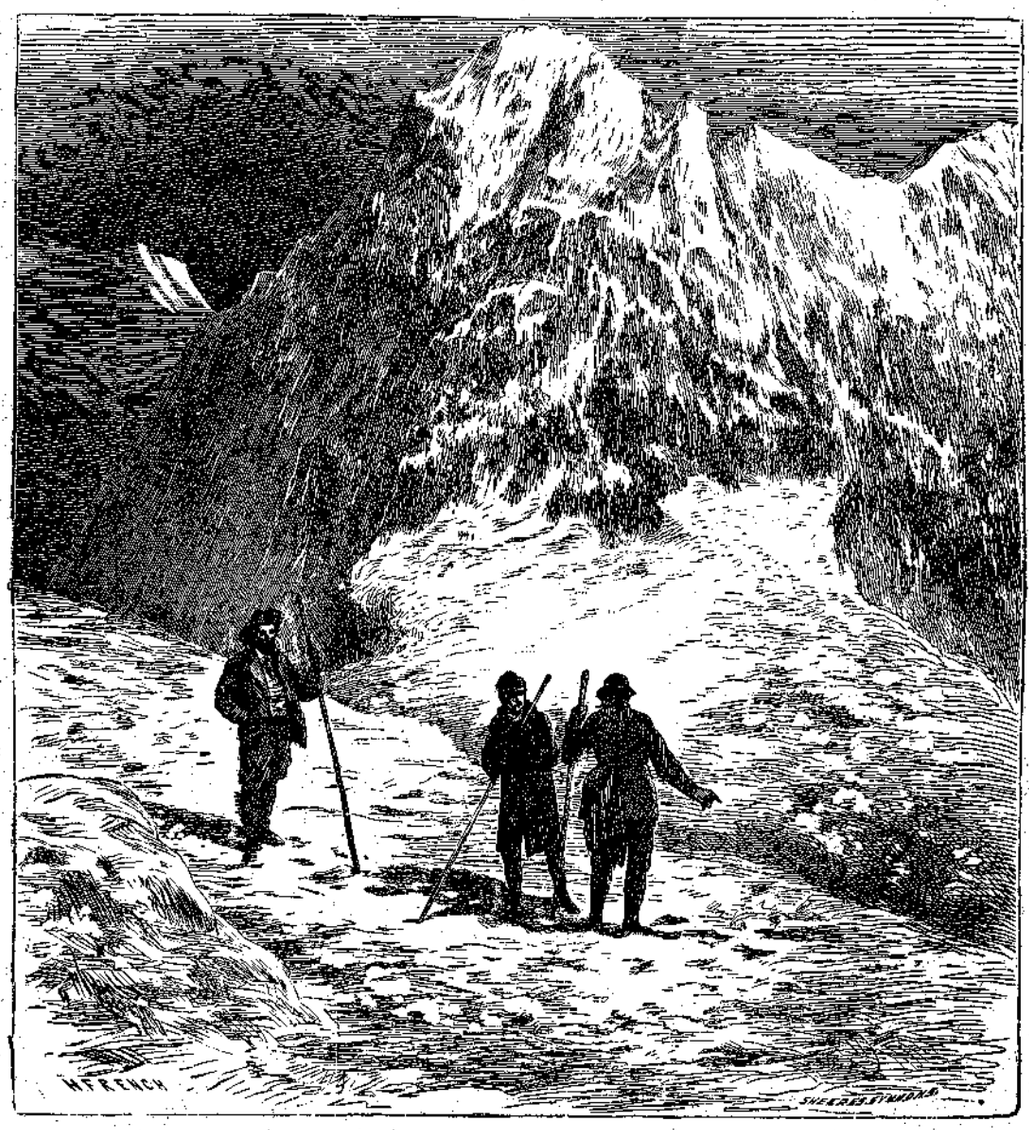

Η ΔΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΓ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

1 Μεταξὺ Ἐλβετίας καὶ Ἰταλίας. Εἶναι δίοδος συνήθης διὰ τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἔχει ὕψος 3470 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

τινα, οἱ κῦνες οὗτοι, τόσον εὐφυεῖς καὶ εὐθαρσεῖς, μόλις ἴδωσι τοῦτο ἢ τὸ ἐννοήσωσι διὰ τῆς ὀσφρήσεως, ἐπιστρέφουσιν τρόχαδην εἰς τὴν μονὴν καὶ εἰδοποιοῦσι τοὺς κυρίους των. Τότε οὗτοι προσδένουσι περὶ τὸν λαιμὸν καλάθιον πλῆρες ἐδωδίμων, ἀκολουθοῦσι τὰ ἴχνη των, σκάπτουσιν τὴν χιόνα καὶ ἀνασύρουσι τὸν ἀτυχῆ ὁδοιπόρον πεπηγότα καὶ σχεδὸν ἡμιθανῆ, ὃν παντοίοις μέσοις καὶ θυσίαις ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωήν.

«Περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, ἀναφέρει εἰς περιηγητής, μετέβαινον εἰς τὸ Πεδεμόντιον διὰ τῆς διόδου τοῦ ὄρους Ἁγίου Βερνάρδου. Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἡ μικρὰ συνοδεία τῶν ὁδοιπόρων, μεθ' ἧς ἀνηρχόμην τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην δίοδον, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἀφοῦ ἀνέκτησε δυνάμεις ἐν τῇ μονῇ, ἐπανέλαβε τὴν ὁδοιπορίαν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διανυκτερεύσῃ ληγούσης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Ἀόστης. Ἐγὼ φοβηθεὶς τὸν κίνδυνον δὲν ἠκολούθησα τοὺς συνοδοιπόρους μου, ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ διέλθω τὴν νύκτα παρὰ τοῖς φιλοξένοις ἱερωμένοις, οἵτινες πολὺ μὲ παρώτρυναν εἰς τοῦτο. Ἤδη ὁ ἥλιος εἶχεν ἀπολέσει τὸ θάλπος του καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν αἰθριότητα αὐτοῦ. Μέλανα νέφη ἤρξαντο τότε νὰ διέρχωνται ἀνὰ τὰς κορυφὰς τῶν ὑψιτενῶν ὀρέων, καὶ βαθμηδὸν συνεσωρεύοντο εἰς τὰς στενὰς διόδους τῶν ἐρημικῶν τούτων μερῶν. Φόβος μὲ κατέλαβε καὶ μετ' ἀνησυχίας διελογιζόμην τί θ' ἀπεγίνοντο οἱ τολμήσαντες νὰ προχωρήσωσι συνοδοιπόροι μου.

»Οἱ μοναχοὶ μετὰ δακρύων μοὶ διηγοῦντο τὸν κίνδυνον, ὅστις ἐπέκειτο, καὶ ὄντως δὲν ἠπατῶντο. Τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ σκότους, τὰ δὲ νέφη ὠθούμενα ὑπὸ βορειοδυτικοῦ ἀνέμου μετὰ ταχύτητος βέλους συνεστρέφοντο θυελλωδῶς πέριξ τῶν βράχων, ὥστε ὁ μακρυνὸς θορυβος τῶν περιδινουμένων χιονοστιβάδων ἤρξατο ν' ἀντηχῇ παταγωδῶς, ταύτοχρόνως πυκνόταται νιφάδες χιόνος συστρεφόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ πίπτουσαι ἐφ' ἡμῶν ἐξ ὅλων τῶν διευθύνσεων μᾶς ἠμπόδιζον νὰ διακρίνωμεν τὰ πέριξ ἡμῶν ἀντικείμενα.

»Οἱ μοναχοὶ εἶτα λαβόντες με διὰ τῆς χειρὸς μὲ παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω εἰς τὴν μονήν, ὅπερ καὶ ἔπραξα.

«Καθίσας μετ' αὐτῶν πέριξ καλῆς πυρᾶς ἠρώτησα ἀμέσως τοὺς φιλοξενοῦντάς με, ἰδίως τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς, περὶ τῶν συνεπειῶν τοιούτων συχνῶν καταιγίδων, διότι οἱ λοιποὶ μοναχοὶ λαβόντες τὰς ἀποσκευάς των ἐξῆλθον ἀμέσως πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τσεκύταις περιπτώσεσι φιλανθρωπικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ἢ μᾶλλον πρὸς ἄσκησιν τῆς καθημερινῆς αὐτῶν ἐναρέτου πράξεως.

»Ἕκαστος εἶχε λάβῃ μετὰ μοναδικῆς ἀφοσιώσεως τὴν θέσιν του εἰς τὰς παγετώδεις ταύτας ἐρήμους, κομίζων προθύμως ἐκδουλεύσεις τοῖς ὁδοιπόροις πάσης τάξεως, παντὸς ἔθνους, καὶ θρησκεύματος, καὶ τοῖς ζώοις ἀκόμη τοῖς κομίζουσι τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν. Καὶ τινες μὲν ἐκ τούτων τῶν θείων ἀγαθοεργῶν ἐρημιτῶν ἀνέρχονται τὰ ὑψηλότατα σημεῖα ὅπως ἀνακαλύψωσι κανὲν πτῶμα ἢ ἀπαντήσωσι εἰς τοὺς ἀπολολότους, οἵτινες συνήθως ἀναφωνοῦσι ζητοῦντες βοήθειαν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των, ἕτεροι δὲ ἐξ αὐτῶν ἀνέμενον καθ' ὁδὸν ὁδηγοῦντες εἰς τὴν μονὴν τοὺς προσερχομένους καὶ ζητοῦντας ἄσυλον ἐν αὐτῇ. Οἱ τολμηρότεροι ὅμως ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, ἀψηφοῦντες τὸ ψῦχος, τὴν κατὰ πόκνας νιφάδας πίπτουσαν χιόνα, τὰ κρημνώδη μέρη καὶ τὰς ἀβύσσους, ἐν αἷς ἀπὸ βήματος εἰς βῆμα ἠδύναντο νὰ ὀλισθήσωσιν, ἐξέδραμον τυφλοῖς ὄμμασι, μὴ εἰδότες σχεδὸν ποῦ βαδίζουσιν, ὡς ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς περιβαλλούσης αὐτοὺς καὶ πιπτούσης χιόνος πρὸς τὰ ἐνδότερα μέρη ἔνθα σταματῶντες πρὸς στιγμὴν ἔτεινον μετὰ προσοχῆς τὸ οὖς μήπως ἀκροασθῶσι φωνῆς τινος πενθίμου ὑπάρξεως ψυχορραγούσης.

»Ὁποία ἀνθρωπίνη δύναμις καὶ μεγαλοψυχία! Ἡ τόλμη αὐτῶν καὶ τὸ θάρρος εἶναι ἀπίστευτον. Οὐδεὶς δυστυχὴς καλεῖ αὐτοὺς ἐπὶ ματαίῳ. Ἐάν ποτε, καὶ τοῦτο συμβαίνει πολλάκις, ἀνακαλύψωσιν ἀτυχῆ τινα ὁδοιπόρον ὑπὸ τὴν χιόνα, ἀνασύρουσιν αὐτὸν ἐν τάχει, τὸν ἀναζωογονοῦσι, καὶ βαθμηδὸν καὶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀπεκδύοντες αὐτὸν τοῦ ψύχους καὶ τοῦ τρόμου ὅστις τὸν ἔχει καταλάβει, τὸν μεταφέρουσι τοῖς βραχίοσι αὐτῶν εἰς τὴν μονήν, κυλιόμενοι ἐπὶ τῶν πάγων ἢ βυθιζόμενοι μέχρις ὀσφύος εἰς τὴν χιόνα. Ἡμέρα ἢ νύξ, εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δι' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ποσάκις οἱ σωτῆρες οὗτοι δὲν ἐγένοντο θύματα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ ζήλου των. Τὸ ν' ἀσθενήσωσιν οὗτοι διὰ τοὺς ὁδοιπόρους τὸ θεωροῦσι χαράν των, τὸ νὰ ἀποθάνωσι δὲ κέρδος διὰ τὴν ψυχήν των. Οὐχὶ ἅπαξ συνέβη, μοναχὸς νὰ μεταφέρῃ ἐπ' ὤμων ἡμιθανῆ ὁδοιπόρον, καὶ οὗτος μὲν νὰ σωθῇ, ἐκεῖνος δὲ νὰ ἐκπνεύσῃ ἅμα τῇ καταθέσει τοῦ πολυτίμου φορτίου του ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς μονῆς.

»Ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ πλέον ὀκτὼ μοναχοὶ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν των καὶ τῶν κυνῶν των ἔδραμον ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν δυστυχῶν ὁδοιπόρων, ὅταν τέλος αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν προανήγγειλαν τὴν ἐπιστροφήν των.

»Μετ' ὀλίγον πάταγος ἀνοιγομένων θυρῶν ἠκούσθη καὶ δέκα ἄνθρωποι, ὁδοιπόροι ἐξηντλημένοι ἐκ τοῦ ψύχους τοῦ καμάτου καὶ τοῦ τρόμου καὶ βασταζόμενοι ὑπὸ τῶν μοναχῶν ἀνῆλθον εἰς τὴν μονήν. Οἱ μοναχοὶ ἐπιλαθόμενοι τῆς ἑαυτῶν καταστάσεως καὶ τοῦ καμάτου κατεγίνοντο ἀμέσως παρέχοντες αὐτοῖς τὰς πρώτας καὶ μᾶλλον ἐπειγούσας βοηθείας. Καινουργῆ ἐνδύματα, ὑγιεινότατα ποτὰ καὶ πᾶν ὅ,τι ἡ φιλοξενία ἀπαιτεῖ τοῖς παρεχωρήθησαν ἐν τῷ ἅμα, ἀφιλοκερδῶς, προθύμως, ἀδιακρίτως, καὶ μετὰ τόσης ἐπιτηδειότητος ὅσης καὶ συμπαθείας.

»Τὸ περιεργότατον δὲ ὅτι εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν φιλάνθρωπον ἐξέλιξιν παρίστανται καὶ οἱ κῦνες, ὅπως συμμετέχωσι τῆς ὅλης χαρᾶς καὶ νοσηλείας καὶ γυμνάζονται εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, φιλοξενίαν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀποπλανωμένων ὁδοιπόρων».

Τοιαύτη εἶναι ἡ μονὴ τοῦ Ἁγ. Βερνάρδου καὶ οἱ μοναχοὶ αὐτῆς κάτοικοι οἱ ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος ἐγκαθιδρυθέντες ἐκεῖ.

(Ἕπεται συνέχεια) Φ. Π.

ΤΟ ΜΑΝΝΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Χρόνον τινὰ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐξόδου των, ὡς διηγεῖται ἡμῖν ἡ Ἱερὰ Ἱστορία, οἱ Ἑβραῖοι, φθάσαντες εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Σίν, ἠπόρουν τροφῆς. Τότε περὶ ὄρθρον, μέσῳ τῆς δρόσου, ἀνεφάνη ἡ οὐσία ἐκείνη, ἣν ἐκάλεσαν *μάννα* (= θεῖον δώρημα). Συχνὰ δ' ἔκτοτε οἱ περιηγηταὶ συνέλεξαν ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ Ἀφρικῇ οὐσίαν τινά, ἥτις τὰ μάλα ὡμοίαζε πρὸς τὸ μάννα τῶν Ἑβραίων, ἂν μὴ αὕτη δὲν εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ μάννα.

Μηνὶ Αὐγούστῳ τοῦ 1890, ἔπεσεν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ, μετὰ ραγδαίαν βροχὴν εἰς τὰ πέριξ τῆς Μαρδέρης καὶ τοῦ Διαρβεκίρ, οὐσία ἐδώδιμος ἣν ἐσφαλμένως ἡ ἀστόχως ἐξομοίωσαν πρὸς τὸ μάννα. Ἡ οὐσία αὕτη ἐκάλυψε τὸ ἔδαφος εἰς κυκλικὴν ἀπόστασιν χιλιομέτρων τινῶν περιφερείας. Οἱ κάτοικοι εἰθισμένοι εἰς τοιαῦτα ἀπροσδόκητα ἐναέρια δῶρα, συνέλεξαν τὴν θρεπτικὴν οὐσίαν καὶ κατεσκεύασαν δι' αὐτῆς ἄρτους ἐν μεγάλῃ ποσότητι· ἄρτους, φαίνεται, ἐξαιρέτους, εὐαρέστου γεύσεως καὶ εὐπέπτους.

Ὡς ἐξήχθη ἐκ τῶν βοτανικῶν παρατηρήσεων, ἡ θρεπτικὴ αὕτη κόνις, εἶναι ἐσχηματισμένη ἔκ τινος φυτοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν λειχήνων, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Lecanora esculenta.» Ἡ κόνις αὕτη συνίσταται ἐκ μικρῶν ὑγρῶν σφαιριδίων, ὡς αἱ κεφαλαὶ περίπου τῶν καρφίδων, συγκεκολλημένων. Ἡ μάζα αὕτη εἶναι ἐξωθεν μὲν ὑπόξανθος, ἔσωθεν δὲ λευκή, ὡς ἄχνη.

Ἡ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει παρουσία τοῦ λειχῆνος, συχνὰ ἀπαντῶσα ἐν Ἀλγερίᾳ, εὕρηται ἐπίσης συχνότατα ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς Ταρταρικῆς ἐρήμου, ἀναμεμιγμένη μετὰ τοῦ τιτανώδους ἐδάφους. Ἐπίσης εἶδον τὴν οὐσίαν ταύτην ἐν ὑπερμέτρῳ ποσότητι ἐν τῇ ἐρήμῳ τῶν Κιρζίζ, πρὸς μεσημβρίαν τοῦ ποταμοῦ Yaik. Ὁ περιηγητὴς Περρὼ συνέλεξε δείγματα τοῦ

ἕρπητος τούτου, ὅστις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1828 ἔπεσε βροχηδὸν εἰς πλείστας χώρας τῆς Περσίας. Ὡς διεβεβαίωσαν τὸν Περρώ, τὸ ἔδαφος εἶχε καλυφθῆ εἰς ὕψος 20 ἑκατοστομέτρων. Τὰ κτήνη ἀπλήστως ἔφαγον ἐξ αὐτοῦ, οἱ δὲ αὐτόχθονες ἔκαμον προμηθείας. Πιθανῶς ὁ λειχὴν οὗτος μετεωριζόμενος ὑπ' ἀνεμοστροβίλου, νὰ μετεφέρθη εἰς Περσίαν. Αἱ ἐκ μάννα αὗται βροχαὶ ὡσαύτως μνημονεύονται ἐν τοῖς χειρογράφοις τῶν ἀρχαίων, ἀνεφάνησαν δὲ πολλάκις κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων. Δ. Κ.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΓΑΓΓΟΥ ΙΝΔΙΚΗΣ

ΒΙΡΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΒΙΡΜΑΝΟΙ

(Συνέχεια)

Ἀριστοκρατία ἐν Βιρμανίᾳ δὲν ὑπάρχει, βασιλεύει δὲ ἄκρα ἰσότης μεταξὺ τῶν διαφόρων τάξεων τοῦ λαοῦ, αἵτινες διαφέρουσιν ἀλλήλων μόνον κατὰ τὸν διάφορον τρόπον τοῦ ζῆν, ἀναλόγως τοῦ πλούτου ἢ τῆς πενίας ἑκάστου. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι βασιλεύς τις τῆς χώρας, ὁ *Νουνδαγγύης* ἢ *Μπαγγύη-Δάν*, ἐνυμφεύθη τῷ 1819 ἁπλῆν ἰχθυοπώλιδα, τὴν *Μάϊ-νοῦ*, καταστήσας αὐτὴν «πρώτην» τῶν γυναικῶν του. Χαρακτηριστικώτατον τεκμήριον τῆς βαρβαρότητος τῶν ἠθῶν τῶν Βιρμανῶν, οἵτινες ἐν τούτοις, ὡς προείρηται, δὲν εἶναι καὶ ὅλως ἀπολίτιστοι, εἶναι ἡ σκληρότης τῶν μέσων, ἅπερ μεταχειρίζονται πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἐνοχῆς τινος. Οὕτως ὁ δικαστὴς ἐπιτάσσει τὸν κατηγορούμενον νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του ἐντὸς ζέοντος ὕδατος ἢ ἀναλελυμένου μολύβδου, ἢ τὸν θέτουσιν ἐντὸς ὕδατος μὲ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας δεδεμένους καὶ ἂν μὲν ἐπιπλεύσῃ λογίζεται ἔνοχος, ἂν δὲ βυθισθῇ ἀθῶος.

Ἡ ποινικὴ των νομοθεσία εἶναι ἐπίσης παροιμοιώδους σκληρότητος ἐπιβάλλουσα τῷ μὲν ἐνόχῳ βαρέος ἐγκλήματος τὴν ποινὴν τοῦ πνιγμοῦ ἢ τοῦ ἐπὶ τῆς πυρᾶς θανάτου, τῷ δὲ ἐνόχῳ ἐλαφροτέρας πράξεως τὴν τῆς ἐξορίας, τῆς εἰρκτῆς, τῆς μαστιγώσεως κτλ. Εἴς τινας περιπτώσεις ἐπιβάλλεται καὶ πρόστιμον λίαν περίεργον· ἐν παραδείγματι, ὁ κλέπτης ἵππου ὑποχρεοῦται ν' ἀποδιδῇ τὴν τιμὴν δύο ἵππων, ὁ κλέπτης αἰγὸς ἢ χοίρου ἀποδίδει τὸ πεντηκονταπλοῦν, ὁ ἐπιβουλευθεὶς τὴν ζωὴν ἀνθρώπου ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ἀπὸ 13 μέχρι 108 δραχμῶν, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ φύλου, ἐνῷ διὰ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς ζωῆς ἐλέφαντος ὑπόκειται εἰς πρόστιμον 262 φρ. 50. Ἐπὶ τίνος λογικῆς στηρίζεται ἡ ἀναλογία αὕτη εἶναι ἀκατανόητον. Αἱ κυριώτεραι διατάξεις τοῦ Βιρμανικοῦ νόμου εἶναι πέντε: α'.) μὴ φόνευε οὐδὲν ἔμψυχον ὄν, β'.) μὴ κλέπτε, γ'.) μὴ μοίχευε, δ'.) μὴ ψεύδου, ε'.) μὴ πίνε μεθυστικὰ ποτά, τὰς ὁποίας ὁ Βιρμανὸς φυλάττει ἀπαρεγκλίτως, πλὴν ἐννοεῖται τῆς τετάρτης, ἣν συνεχῶς παραβαίνει ὑπείκων εἰς τὸ πρὸς τὸ ψεύδεσθαι ἔνστικτον ὅλων σχεδὸν τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας.

Ε'.

Συμπεριφορά.—Οἰκήματα ἐπὶ πίλων.—Ὄρυζα καὶ ἀκρίδες.—Ὁ καπνός.—Μελανοὶ ὀδοντες.—Βίλοι καὶ ταμεῖα.—Τὸ οὖς σιγαροθήκη καὶ ἀνθοδοχεῖον.—Ἁλιεῖα καὶ Βάταχόγγ.—Γυναῖκες ἔμποροι.—Πλοιάρια.—Τὸ ἄταλμα τοῦ Γωδάμα καὶ ὁ κώδων τῆς Μανδάνας.—Βυτία καὶ φώσφορα.—Διασκεδάσεις.—Δράματα πουέϋ·—Μουσικοὶ καὶ Γόητες.

Ὅσον σεβασμὸν φέρουσι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των οἱ Βιρμανοὶ τόσην καταφρόνησιν δεικνύουσι διὰ τοὺς κατωτέρους των, πρὸς οὓς φέρονται λίαν ἀποτόμως καὶ μετὰ βαναύσου τραχύτητος. Μεταξὺ ἴσων δὲν γίνονται οὔτε χαιρετισμοὶ οὔτε δεξιώσεις· ἐνίοτε μόνον, ὅπως οἱ κάτοικοι τῆς Πολυνησίας, πλησιάζουσι τὰ χείλη ἢ τὴν ῥίνα εἰς τὴν παρειὰν τοῦ φίλου προσώπου ἐπιλέγοντες: «ἄφες με νὰ *αἰσθαρθῶ*» (;) ('Αγγλιστί, Gire me a *Smell*,)

Αἱ οἰκίαι ἃς κατοικοῦσίν εἰσιν ἐκ ξύλου καὶ εἶναι ᾠκοδομημέναι ἐπὶ χονδρῶν πάλων, ὡς εἴρηται ἤδη, στέγας ἔχουσαι ἐκ χόρτου. Ἡ ἄνω ὀροφὴ τῶν οἰκιῶν τούτων χρησιμεύει πρὸς διαμονὴν τῆς οἰκογενείας, ἡ δὲ κάτω, ἥτις εἶναι πανταχόθεν σχεδὸν ἀνοικτή, ὡς αἴθουσα φαγητοῦ καὶ ἀποθήκη.

Κυρία τροφὴ τῶν Βιρμανῶν εἶναι ἡ ἀφθόνως ἐνταῦθα παραγομένη ὄρυζα, ἧς ἡ ἐτησία παραγωγὴ ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὅρον εἰς 800,000 τόννων. Ἐκ τῶν ζώων, ἐπειδὴ ἥ τε θρησκεία καὶ ὁ νόμος των ἀπαγορεύει τὸ φονεύειν οἱονδήποτε ἔμψυχον ὄν, τρώγουσι μόνα τὰ θνήσκοντα, ὁσάκις δὲν πάσχουσιν ἐξ ἐπιφόβων ἀσθενειῶν, πρὸς δὲ τούτοις τοὺς ἰχθῦς, τοὺς ὄφεις καὶ διάφορα ἄλλα ἑρπετά, ἐπίσης δὲ καὶ τὰς ἀκρίδας.

Εἰς πάσας τὰς βιρμανικὰς φυλὰς εἶναι διαδεδομένον τὸ ἤθος τοῦ *ταμποῦ*, τουτέστι τοῦ χρωματίζειν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα. Αἱ γυναῖκες, κατὰ γενικὸν κανόνα, δὲν ζωγραφίζουσι τὸ σῶμα, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου των χρωματίζουσι τοὺς ὀδόντας μελανοὺς «διὰ νὰ μὴ ἔχωσιν ὀδόντας ὡς οἱ κύνες καὶ οἱ πίθηκοι».

Οὐδεμία τῶν φυλῶν τούτων φέρει γένειον, ἀλλὰ μόνον ἀραιὸν μύσταχα. Αἱ γυναῖκές των φέρουσιν ἔνδυμα ἐκ βάμβακος καὶ μετάξης, ὅπερ καλοῦσι *ταμεῖνον*, ἀμφότερα δὲ τὰ φύλα βαδίζουσι γυμνόποδα καὶ ἀσκεπῆ. Ἐνίοτε, ἐν τούτοις, αἱ γυναῖκες φέρουσιν εἶδος πεδίλων ὁμοίων πρὸς τὰ ῥωμαϊκά, καὶ κατὰ τὴν χειμερίαν περίοδον τοῦ ἔτους ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποιοῦνται χρῆσιν πελωρίων πίλων ἐχόντων χείλη μὲ περίμετρον πέντε ποδῶν.

Ἡ μεγάλη ὀπὴ ἣν ἀνοίγουσιν εἰς τὰ ὦτα χρησιμεύει ἐνίοτε καὶ πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ σιγάρου ἢ ἐμβολὴν τῶν προσφερομένων εἴς τινα γυναῖκα ἀνθέων.

Κατὰ τὰς μεγάλας ἐνιαυσίους πλημμύρας κυρία ἐνασχόλησις τῶν κατοίκων εἶναι ἡ ἁλιεία. Ἐνόνοντες δὲ κρέας ἰχθύων, ὀστρέων καὶ ἄλλων ὑδροβίων ζώων καὶ βράζοντες ὁμοῦ, σχηματίζουσι πολτώδη τινὰ μάζαν Ngapee ἢ *Βαταχόγγ* καλουμένην, ἣν ξηραίνοντες τρώγουσιν· ἀποτελεῖ δὲ τὸ *βαταχόγγ* τὴν κυριωτέραν, μετὰ τὴν ὄρυζαν, τροφὴν των.

Τὸ ἐμπόριον ἀσκεῖται κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες διατηροῦσι πληθὺν μικρῶν καταστημάτων, ἐν εἴδει παραπηγμάτων, ἐξ ὧν ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς βιρμανικὰς πόλεις.

Καὶ αἱ χειροτεχνίαι παρ' αὐτοῖς εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμέναι ἀναλόγως τῶν ἀξιώσεων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀναγκῶν ἃς ἔχουσιν. Οὕτω, κατασκευάζουσιν ὡραιότατα πλοιάρια, ἰδίᾳ ἐκ ξύλου *Θαιγγὰν* (hopea odorata), λίαν ἐλαφρὰ καὶ κομψὰ ἀλλ' ἀνίσχυρα νὰ πλεύσωσι πρὸς τὸν ἄνεμον ἄτε στερούμενα τρόπιδος, τὰ διευθύνουσι δὲ εἴτε δι' ἱστίων εἴτε διὰ κώπης.

Τὸν σίδηρον κατεργάζονται ἐπιτυχέστατα· δεῖγμα δὲ τούτου τὸ ἐν Ἀμαραπουρα πελώριον ἄγαλμα τοῦ *Γωδάμα*, καὶ ὁ κώδων τῆς *Μανδάνας*, οὗ ἐφάμιλλος μόνος ὁ τῆς Μόσχας ὑπάρχει, ἔχων 12 ποδῶν ὕψος, 16 ποδ. 3 δακ· διάμετρον καὶ 6—12 ποδ. ἄνοιγμα, ζυγίζων δὲ 90 περίπου τόννους καὶ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ Yule, εἴκοσιν ὅλα ἄτομα.

Πλὴν τούτων, εὑρίσκει τις ἐνταῦθα τεχνήματα ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ, ἀπὸ τῶν πελωρίων βυτίων μέχρι τῶν φωσφόρων.

Ἀλλ' οἱ Βιρμανοὶ δὲν εἶναι μόνον ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας. ἀγαπῶσιν ὑπερβολικῶς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰ παίγνια, ἔχουσι δέ, πλὴν τῶν εἰσαχθέντων ἤδη καὶ παρ' αὐτοῖς εὐρωπαϊκῶν, καὶ ἴδιον εἶδος παιγνιοχάρτων ἐκ ξύλου, ὧν εἶναι μανιώδεις παῖκται, ὥστε κατανῶσι πολλάκις ν' ἀπολέσωσιν ἐν τῷ παιγνίῳ οὐ μόνον πᾶσαν τὴν περιουσίαν ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν των. Πλὴν τῶν διασκεδάσεων τούτων, τελοῦσι καὶ ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, ἱπποδρομίας, ταυρομαχίας, θήρας κ.τ.λ. ἐπίσης σφόδρα ἀρέσκονται καὶ εἰς τὰς παραστάσεις δραμάτων, ἅπερ καλοῦσι *πουέϋ* καὶ παριστῶνται ὑπὸ ἐγχωρίων θιάσων περιερχομένων τὰς διαφόρους πόλεις τῆς ἐπικρατείας. Πολλάκις τὰ δράματα ταῦτα διαρκοῦσιν ἐπὶ πέντε ἢ ἓξ κατὰ συνέχειαν νύκτας, γίνονται δὲ αἱ παραστάσεις ὑπαιθρίως. Αἱ ὑποθέσεις τῶν *πουέϋ* εἰσὶ προπάντων εἰλημμέναι ἐκ τοῦ βίου τοῦ *Βούδδα Γωδάμα*. Ἡ μουσικὴ των ὅμως εἶναι βάρβαρος καὶ μονότονος, οἱ δὲ μουσικοὶ εἶναι σχεδὸν πάντες ἄνδρες.

(Ἕπεται συνέχεια).

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ
Ἡ
Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

III
ΟΛΙΓΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΚ ΣΥΜΠΑΘΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ

Ὁ νεαρὸς μηχανικός, ἀνάγκη πάραυτα νὰ τὸ εἴπωμεν πρὸς τιμήν του, δὲν εἶχεν ἔλθῃ εἰς Γρικαλάνδην, διὰ νὰ περνᾷ τῆς ὥρές του ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκείνῃ τῆς ἀπληστίας καὶ τῆς οἰνοποσίας, τῇ ἐκ τοῦ καπνίσματος πνιγηρᾷ. Ἦτο ἐντεταλμένος νὰ ποιήσηται τοπογραφικὰ καὶ γεωλογικὰ σχέδια ἐπί τινων μερῶν τῆς χώρας, νὰ συλλέξῃ δείγματα τῶν βράχων καὶ ἀδαμαντοφόρων γαιῶν, καὶ προβῇ εἰς ἐπιτοπίους λεπτομερεῖς ἀναλύσεις. Πρῶτόν του ὅθεν μέλημα ἦτο νὰ προμηθευθῇ κατοικίαν ἥσυχον, ἔνθα θὰ ἠδύνατο νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὸ χημικὸν ἐργοστάσιόν του καὶ ἥτις θὰ ἐχρησίμευεν, οὕτως εἰπεῖν, ὡς κέντρον τῶν διερευνήσεων αὐτοῦ ἀνὰ πάσας τὰς ἀδαμαντοφόρους περιφερείας.

Ὁ λοφίσκος, ἐφ' οὗ ὑψοῦτο τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κ. Οὐάτκινς, εἵλκυσεν ἀμέσως τὴν προσοχήν του, ὡς θέσις δυναμένη νὰ ᾖ ἐξαιρέτως εὐνοϊκὴ διὰ τὰς ἐργασίας του. Ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένον τῆς κατασκηνώσεως τῶν μεταλλευτῶν, ὅπως ἥκιστα ὑπόκηται εἰς τὴν θορυβώδη ἐκείνην γειτνίασιν, ὁ Κυπριανὸς θὰ ἐτύγχανεν ἐκεῖ εἰς μονόωρον περίπου ὁδοιπορίαν ἀπὸ τῶν Κόπζ, τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων—διότι ἡ περιφέρεια τῆς ἀδαμαντούχου ἐκτάσεως δὲν ὑπερέβαινε τὰ 10-12 χιλιόμετρα.

Συνέβη ὅθεν νὰ ἐκλέξῃ μίαν τῶν οἰκιῶν τῶν ἐγκαταλειφθεισῶν ὑπὸ τοῦ Τζὼν Οὐάτκινς, νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἐνοικίασιν αὐτῆς καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῇ, ὅλα δὲ ταῦτα διὰ τὸν νέον μηχανικὸν ἦσαν ἡ *μισῆς ἡμέρας* ἐργασία. Ἄλλως τε ὁ ἐνοικιαστὴς ἐφάνη συγκαταβατικός. Ἐνδομύχως ἐστενοχωρεῖτο πολὺ ἐν τῇ μοναξίᾳ του· εἶδεν ἑπομένως μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς ἐγκαθιστάμενον πλησίον του, νέον ὅστις θὰ τῷ καθίστατο ἀναμφιβόλως πρόξενος τέρψεως. Ἀλλ' ἐὰν ὁ κ. Οὐάτκινς ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐνοικιαστοῦ του σύντροφον ἐν τῇ τραπέζῃ ἢ συμπαίκτην, ἱκανὸν νὰ κάμνῃ ἐφόδους κατὰ τοῦ σταμνίου τῆς τζινέβρας, ἔσφαλλε τοῦ ὑπολογισμοῦ. Διότι μόλις ἐγκατέστη ὁ μηχανικὸς μὲ ὅλην του τὴν ἐκ χοανῶν καὶ καμίνων καὶ διαλυτικῶν οὐσιῶν ἀποσκευήν του ἐν τῷ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ ἐγκαταλελειμμένῳ οἰκήματι, καὶ πρὶν ἢ μάλιστα ἔλθωσι τὰ κυριώτερα εἴδη τοῦ ἐργαστηρίου του, ὁ Κυπριανὸς εἶχεν ἤδη ἀρχίσει γεωλογικοὺς περιπάτους ἐν τῷ διαμερίσματι. Οὕτω τὴν ἑσπέραν, ὅτε ἐπανήρχετο οἴκαδε ἀπηυδηκὼς ἐκ τοῦ κόπου, φορτωμένος μὲ τεμάχια βράχων ἐν τῇ ἐκ λευκοσιδήρου ταμβακοθήκῃ του, ἐν τῷ σάκκῳ του, ἐν τοῖς θυλακίοις του καὶ ἐν τῷ πύλῳ του ἀκόμη, ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ κοιμηθῇ ἢ νὰ μεταβῇ καὶ ἀκούσῃ τὰς φλυαρίας τοῦ κ. Οὐάτκινς. Ἄλλως τε ἐκάπνιζεν ὀλίγον, ἔπινε δὲ ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ἰδιότητες αἵτινες δὲν ἀπετέλουν βεβαίως τὰ προσόντα τοῦ φαιδροῦ συντρόφου, ὃν εἶχεν ὀνειροπολήσῃ ὁ ἀγρονόμος.

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Κυπριανὸς ἦτο τόσον εἰλικρινὴς καὶ ἀγαθός, τόσον ἀφελὴς καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰ αἰσθήματα, τόσον συνετὸς καὶ μετριόφρων, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἴδῃ τις, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ συμπάθειαν. Ὁ κ. Οὐάτκινς—ἴσως δὲν ἐξεδήλωσε τοῦτο—ἠσθάνετο περισσότερον σέβας πρὸς τὸν νέον μηχανικόν, ἢ ὅσον ἠσθάνθη ποτὲ δι' οὐδένα. Νὰ ἐγνώριζε τοὐλάχιστον ὁ νέος αὐτὸς νὰ *τὸ τσούζῃ*! Τί θέλετε ὅμως νὰ κάμω δι' ἄνθρωπον ὅστις οὐδὲ μίαν *σταλιὰ* τζινάβρας δὲν ρίπτει εἰς τὸν λαρυγγά του; Ἰδοὺ ποῦ κατέληγον αἱ κρίσεις τοῦ γαιοκτήμονος περὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ του.

Ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Οὐάτκινς, αὕτη συνῆψεν εὐθὺς μετὰ τοῦ νεαροῦ ἀστοῦ σχέσεις ἀγαθῆς καὶ ἐλευθερίου οἰκειότητος. Διακρίνουσα παρ' αὐτῷ εὐγενεῖς τρόπους καὶ πνευματικὴν ὑπεροχήν, οἵαν οὐδόλως σχεδὸν ἀπήντα εἰς τοὺς συνήθως περικυκλοῦντας αὐτήν, ἐδράξατο προθύμως τῆς εὐνοήτου εὐκαιρίας, ἥτις τῇ ἐπαρουσιάζετο, ὅπως συμπληρώσῃ διὰ τῶν περὶ τῆς πειραματικῆς χημείας γνώσεων τὴν μόνιμον καὶ ποικίλην παίδευσιν, ἣν ἔσχε διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων.

Τὸ χημεῖον τοῦ νέου μηχανικοῦ μετὰ τῶν περιέργων ὀργάνων του, τὴν ἐνδιέφερε καθ' ὑπερβολήν. Ἦτο ἰδίως πολὺ περίεργος νὰ μάθῃ πᾶν ὅ,τι ἐσχετίζετο πρὸς τὴν φύσιν (σύνθεσιν) τῶν ἀδαμάντων, τοῦ πολυτίμου ἐκείνου λίθου, ὅστις ἔπαιζε μέγαν **ρόλον** ἐν ταῖς συνδιαλέξεσι καὶ τῷ ἐμπορίῳ τῆς χώρας. Πράγματι ἡ Ἀλίκη εἶχεν ἀρκετοὺς λόγους ἵνα μὴ θεωρῇ τὸν πολύτιμον αὐτὸν λίθον ἢ ὡς ἕνα πρόστυχον χάλικα. Ὁ δὲ Κυπριανὸς—καὶ τοῦτο κατενόει αὕτη—ἐπρέσβευεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὰς αὐτὰς καὶ ἐκείνη ἰδέας. Οὕτω ἡ συμφωνία αὕτη τῶν αἰσθημάτων, δὲν ἦτο ἀμέτοχος τῆς τόσον ταχέως ἀναπτυχθείσης μεταξύ των φιλίας. Καὶ ἦσαν οἱ μόνοι ἐν Γρικαλάνδῃ—δύναταί τις εὐτόλμως νὰ τὸ διϊσχυρισθῇ—οἵτινες δὲν ἐφρόνουν ὅτι ὁ τελικὸς τοῦ βίου σκοπὸς ἔπρεπε νὰ ᾖναι τὸ διερευνᾷν, κατεργάζεσθαι καὶ πωλεῖν τὰς μικρὰς ταύτας πέτρας, τὰς τόσον θερμῶς ἀπανταχόσε τοῦ κόσμου ἐπιζητουμένας.

—Ὁ ἀδάμας, τῇ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ νεαρὸς μηχανικός, εἶναι ἁπλούστατα καθαρὸς ἄνθραξ. Εἶναι τεμάχιον κεκρυσταλλωμένου ἄνθρακος καὶ τίποτε περισσότερον. Δύναταί τις νὰ τὸν καύσῃ ὡς κοινὸν τεμάχιον ἄνθρακος, αὕτη δὲ κυρίως ἡ καυσικὴ ἰδιότης ἣν κέκτηται, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀφορμὴ νὰ ὑποπτεύσωσι τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ φύσιν. Ὁ Νεύτων, ὅστις τόσην εἶχε πεῖραν, παρετήρησεν ὅτι ὁ κατειργασμένος ἀδάμας διαθλᾷ τὸ φῶς πλειότερον παντὸς ἄλλου διαφανοῦς σώματος. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ἰδιότης αὕτη ἀπαντᾷ ἰδίᾳ εἰς τὸ πλεῖστον τῶν καυσίμων οὐσιῶν, συνεπέρανεν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου μὲ τὴν συνήθη αὐτῷ εὐτολμίαν, ὅτι ὁ ἀδάμας «ὤφειλε» νὰ ἦτο καύσιμος. Καὶ ἡ πεῖρα τὸν ἐδικαίωσεν.

— Ἀλλά, κ. Μερέ, ἀφοῦ ὁ ἀδάμας δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἄνθραξ, διατί τότε πωλεῖται τόσον ἀκριβά; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Διότι εἶναι πολὺ σπάνιος, δεσποσύνη Ἀλίκη, ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός, καὶ δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ φύσει ἢ μόνον εἰς μικρὰς ποσότητας. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον δὲν ἐξῆγον τοιούτους ἢ μόνον ἐξ Ἰνδιῶν, Βρασιλίας καὶ ἐκ τῆς νήσου Βορνέου. Καὶ ἀφεύκτως θὰ ἐνθυμῆσθε κάλλιστα, διότι θὰ ἦσθε τότε 7—8 ἐτῶν, τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐσημειώθη ἡ ὕπαρξις ἀδαμάντων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τῆς νοτίου Ἀφρικῆς.

— Βεβαίως, τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς, ὅλος ὁ κόσμος ἐφέρετο ἐκ Τρέλλις εἰς Γρικαλάνδην. Δὲν ἐβλέπατε ἢ ἀνθρώπους ὡπλισμένους μὲ πτύα καὶ ἀξίνας διερευνῶντας ὅλας τὰς γαίας, μεταστρέφοντας τὰ ρεῖθρα τῶν ρυάκων διὰ νὰ ἐξετάσωσι τὴν κοίτην των μὴ ὀνειρευομένους, μὴ ὁμιλοῦντας δι' ἄλλους ἢ περὶ ἀδαμάντων. Καίτοι ἤμην μικρά, σᾶς βεβαιῶ, ἐνίοτε μοῦ ἤρχετο νὰ *σκάσω*, κύριε Μερέ... Ἀλλ' ἐλέγετε ὅτι ὁ ἀδάμας εἶναι ἀκριβός, διότι εἶναι σπάνιος... Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη του ἀξία;

—Ὄχι, βεβαίως, δεσποινὶς Οὐάτκινς. Ἡ διαφάνειά του, ἡ λάμψις του, ὅταν τέμνηται ὥστε νὰ ἀντανακλᾷ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, ἡ δυσκολία τῆς τομῆς ταύτης, τέλος δὲ ἡ ἔκτακτος αὐτοῦ σκληρότης, τὸν καθιστῶσιν ἀληθῶς σῶμα ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἐπιστήμονα, καὶ συγχρόνως λίαν ὠφέλιμον τῇ βιομηχανίᾳ. Ἠξεύρετε, δὲν δύνανται νὰ τὸν ἐπεξεργασθῶσιν ἄλλως ἢ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ κόνεως, αὐτὴ δὲ ἡ πολύτιμος σκληρότης ἐπέτρεψε νὰ τὸν χρησιμοποιῶσιν ἀπὸ τινων ἐτῶν εἰς διάτρησιν τῶν βράχων. Ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ πολυτίμου τούτου λίθου, θὰ ἦτο δυσχερέστατον νὰ ἐπεξεργάζωνται τὴν ὕαλον καὶ διάφορα ἄλλα σκληρὰ σώματα,

ἀλλὰ καὶ ἡ διάτρησις τῶν σηράγγων, τῶν ὑπογείων στοῶν, τῶν μεταλλουργείων καὶ τῶν ἀρτεσιανῶν φρεάτων, θὰ ἦτον ἀκόμη πολὺ δυσκολωτέρα.

— Τώρα ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη, αἰσθανομένη ἑαυτὴν αἰφνιδίως καταληφθεῖσαν ὑπὸ εἴδους τινὸς ἐπιλήψεως πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ἀδάμαντας, οὓς δὲν κατεδέχετο μέχρι τοῦδε. Ἀλλά, κ. Μερέ, ὁ ἄνθραξ οὐτος ἐξ οὗ βεβαιοῦτε ὅτι εἶναι συντεθειμένος ὁ ἀδάμας ἐν κρυσταλλώδη καταστάσει — καλὰ δὲν λέγω; — ὁ ἄνθραξ αὐτὸς τί εἶναι ἐπὶ τέλους;

— Εἶναι σῶμα ἁπλοῦν, ἀμέταλλον καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον διαδεδομένων ἀνὰ τὴν φύσιν, ἀπεκρίθη ὁ Κυπριανός. Πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ὀργανικὰ σύνθετα σώματα, τὸ ξύλον τὸ κρέας, ὁ ἄρτος. τὸ χόρτον, περιέχουσι μεγάλην ποσότητα ἄνθρακος. Ὀφείλουσι μάλιστα εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἄνθρακος μεταξὺ τῶν στοιχείων των τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, ὃν παρατηροῦμεν μεταξὺ αὐτῶν...

— Τί περίεργον πρᾶγμα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς. Λοιπόν, καὶ αὗται ἐδῶ αἱ βάτοι, ἡ χλόη τοῦ λειμῶνος αὐτοῦ, τὸ δένδρον τὸ σκεπάζον ἡμᾶς, ἡ σὰρξ τῆς Νταντᾶς τῆς στρουθοκαμήλου μου, ἐγὼ αὐτὴ καὶ σεῖς κ. Μωρέ, εἴμεθα ἐν μέρει καμωμένοι *ἀπὸ κάρβουνο*... ὡς οἱ ἀδάμαντες; Ὅλα λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἄνθρακές εἶσι;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δεσποινὶς Ἀλίκη, εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου ἀπεδέχθησαν τοῦτο, ἀλλ' ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη ὀσημέραι τείνει νὰ τὸ ἀποδείξῃ σαφέστερον! Ἡ διὰ νὰ ἐκφρασθῶ καλλίτερον, τείνει νὰ περιορίσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἁπλῶν στοιχειώδων σωμάτων, ἀριθμὸν ἐπὶ μακρὸν θεωρηθέντα ὡς ἀπαραβίαστον. Αἱ πρόοδοι τῶν φασματοσκοπικῶν παρατηρήσεων ἔρριψαν ἐσχάτως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο νέον φῶς ἐπὶ τῆς χημείας. Οὕτω αἱ 62 οὐσίαι ταξινομηθεῖσαι μέχρι τοῦδε ὡς σώματα ἁπλᾶ στοιχειώδη ἢ θεμελιώδη, θὰ ἠδύναντο κάλλιστα νὰ μὴ ᾖναι ἢ μία μόνη καὶ μοναδικὴ ἀτομικὴ οὐσία — τὸ ὑδρογόνον ἴσως — διὰ ἠλεκτρισμοῦ, διὰ δυναμικῶν καὶ διαφόρων θερμαντικῶν τρόπων.

— Ὦ! μὲ φοβίζετε κύριε Μερέ, μὲ αὐτάς σας τὰς μεγάλας λέξεις! ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς. Ὁμιλήσατέ μοι καλλίτερα περὶ τοῦ ἄνθρακος! Μὴ τάχα σεῖς οἱ ἄλλοι, κύριοι χημικοί, δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ τὸν κρυσταλλώσητε, ὅπως κάμνετε τὸ θεῖον, οὔτινος μοὶ ἐδείξατε πρὸ ἡμερῶν τόσους ὡραίους βολίσκους. Θὰ ἦτο τοῦτο πολὺ εὐκολώτερον ἢ νὰ μεταβαίνῃ τις καὶ ἀνοίγῃ ὀπὰς ἐν τῇ γῇ διὰ νὰ εὕρῃ ἐν αὐταῖς ἀδάμαντας!

— Πλέον ἢ ἅπαξ προσεπάθησαν νὰ πραγματοποιήσωσιν ὅ,τι λέγετε, ἀπεκρίθη ὁ Κυπριανός, καὶ ἐπειράθησαν νὰ κατασκευάσωσι τεχνητὸν ἀδάμαντα διὰ τῆς κρυσταλλώσεως καθαροῦ ἄνθρακος. Ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι κατώρθωσαν τοῦτο μέχρι τινὸς σημείου. Ὁ Δεωρέ, ἔν ἔτει 1853, καὶ ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ ἕτερος τις σοφός, παρήγαγον ἀδαμαντοκονιν, διευθύνοντες ἰσχυρότατον ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἐν τῷ κενῷ, εἰς ἀνθρακικοὺς κυλίνδρους, κεκαβαρμένους ἀπὸ πάσης χημικῆς συστάσεως καὶ προπαρασκευασμένους διὰ κεκρυσταλλωμένης ζαχχάρεως. Μέχρι τῆς σήμερον ὅμως, τὸ πρόβλημα δὲν ἔσχε λύσιν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ. Ἐπὶ πλέον εἶναι πιθανὸν ὅτι δὲν εἶναι τοῦ λοιποῦ ἢ ἁπλοῦν ζήτημα χρόνου. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἴσως καθ' ἣν ὥραν σᾶς ὁμιλῶ, δεσποινὶς Οὐάτκινς, ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀδάμαντος ἔχει ἀνακαλυφθῇ.

Συνωμίλουν οὕτω βαδίζοντες ἐπὶ τοῦ ἀμμώδους ἐδάφους, ὅπερ ἐξετείνετο καθ' ἅπαν τὸ μῆκος τοῦ ὑποστατικοῦ ἢ καθήμενοι τὴν ἑσπέραν πρὸ τῆς οἰκίας ὑπὸ τὴν προεξοχὴν τῆς ἐλαφρᾶς στέγης καὶ παρατηροῦντες ἀπαστράπτοντας τοὺς ἀστέρας τοῦ Μεσημβρινοῦ οὐρανοῦ. Μετὰ ταῦτα ἄφινε ἡ Ἀλίκη τὸν νέον μηχανικὸν νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ ὑποστατικόν· τοῦτο δὲ συνέβαινεν ὁσάκις δὲν τὸν ἔπερνε μαζί της διὰ νὰ ἴδῃ τὴν μικρὰν της ἐκ στρουθοκαμήλων ἀγέλην, ἣν ἐφύλαττεν ἔν τινι περιβόλῳ, κειμένῳ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὑψώματος, ἐφ' οὗ ἠγείρετο ἡ κατοικία τοῦ Τζὼν Οὐάτκινς. Ἡ μικρὰ λευκὴ τούτων κεφαλή, ἐξερχομένη ἐκ μέλανος σώματος, αἱ δύσκαμπτοι καὶ χονδραὶ κνῆμαί των, αἱ δέσμαι τῶν κιτρινωπῶν πτερῶν, αἵτινες κοσμοῦσιν αὐτὰς κατὰ τὰς πτέρυγας καὶ τὴν οὐράν, πάντα ταῦτα ἤρεσκον εἰς τὴν νεαρὰν κόρην, ἥτις διεσκέδαζεν ἀπὸ δύο ἤδη τριῶν ἐτῶν, διατηροῦσα μίαν ὁλόκληρον αὐλὴν ἀπὸ τὰ γιγαντιαῖα αὐτὰ μακρόταρσα πτηνά.

Συνήθως οἱ γαιοκτήμονες τῆς Ἄκρας δὲν ἐπιζητοῦσι νὰ ἡμερώσωσι τὰ ζῶα ταῦτα, ἀλλὰ τἀφίνουσι νὰ ζῶσιν ἐν καταστάσει ἀγρίᾳ. Ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ ἐγκλείωσιν αὐτὰ εἰς περιβόλους εὐρυχώρους ἐξησφαλισμένους δι' ὑψηλῶν κιγκλιδωμάτων ἐκ σιδηροῦ σύρματος, ὁμοίων πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα θέτουσιν ἔν τισι χώραις κατὰ μῆκος τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, τοὺς περιβόλους τούτους, κατεσκευασμένους ἐναντίον πάσης κλοπῆς, αἱ στρουθοκάμηλοι δὲν δύνανται νὰ τοὺς ὑπερπηδήσωσιν. Ἐν αὐτοῖς ζῶσιν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἀγνώστῳ δι' αὐτάς, τρεφόμεναι μὲ ὅ,τι εὑρίσκουσι καὶ ζητοῦσι γωνίας παραμέρους, ἵνα ἐναποθέτουσι τὰ ὠά των, ἅτινα νόμοι αὐστηροὶ προφυλάττουσιν ἀπὸ τῶν ἐπιδρομέων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν μόνον τῆς ἀποπτιλώσεως, ὁπότε φροντίζουσι νὰ τὰς ἀποστερῶσι τῶν πτίλων ἐκείνων, ἅτινα τόσῳ ἐπιζητοῦνται ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης, οἱ κυνηγοὶ διώκουσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς στρουθοκαμήλους ἐν σειρᾷ περιβόλων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περικεκλεισμένων, μέχρις οὗ καταστῇ εὔκολον νὰ τὰς συλλάβωσι καὶ ἀποσπάσωσιν ἀπ' αὐτῶν τὸ στόλισμα.

Ἡ βιομηχανία αὕτη ἔσχεν ἀπό τινων ἐτῶν ἐν ταῖς χώραις τῆς Ἄκρας θαυμασίαν ἐπίδοσιν, διὸ δύναταί τις δικαίως νὰ ἐκπλήττηται, πῶς μόλις νῦν ἐνεκλιματίσθη ἐν Ἀλγερίᾳ, ὅπου δὲν ἦτο ἧττον καρποφόρος. Οὕτω ἑκάστη περιωρισμένη ἐν τῇ δουλείᾳ στρουθοκάμηλος ἀποφέρει τῷ κυρίῳ της ἄνευ τινὸς ἐξόδου, ἐνιαύσιον εἰσόδημα ἀπὸ 200 μέχρι 300 φράγκων κυμαινόμενον. Ἵνα ἐννοήσῃ τις τὸ εἰσόδημα τοῦτο ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἓν μέγα πτερόν, ὅταν εἶναι καλῆς ποιότητος, πωλεῖται ἀπὸ 60—80 φρ. εἰς τρέχουσαν ἐμπορικὴν τιμήν, πρὸς δὲ ὅτι τὰ μέτρια πτερὰ καὶ τὰ μικρὰ ἔχουσι καὶ αὐτὰ ἀκόμη ἀρκετὰ μεγάλην ἀξίαν. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς μόνον πρὸς ἰδίαν αὐτῆς τέρψιν, διέτρεφε δωδεκάδα περίπου τῶν ὑψηλῶν τούτων πτηνῶν. Ἔχαιρε βλέπουσα αὐτὰ ἐπωάζοντα τὰ ὑπερμεγέθη ὠά των ἢ ἐρχόμενα μετὰ τῶν νεοσῶν των εἰς τὴν ριπτομένην τροφήν, ὡς αἱ ὄρνιθες καὶ οἱ ἰνδιάνοι. Ὁ Κυπριανὸς ἐνίοτε τὴν συνώδευε

ἐρχόμενα μετὰ τῶν νεοσῶν των εἰς τὴν ριπτομένην τροφήν.

καὶ ἠσχολεῖτο νὰ θωπεύῃ μίαν τῶν ὡραιοτέρων τῆς ἀγέλης στρουθοκαμήλων, εἶδός τι μὲ κεφαλὴν μέλαιναν καὶ ὀφθαλμοὺς χρυσοῦς, ἀκριβῶς τὴν χαϊδευμένην Ντανταῖ, ἥτις πρὸ ὀλίγου κατέπιε τὴν ἐλεφαντίνην σφαῖραν, ἣν ἡ Ἀλίκη μετεχειρίζετο συνήθως διὰ τὰς ἐπιδιορθώσεις της.

Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Κυπριανὸς ἠσθάνθη γεννώμενον ἐν ἑαυτῷ βαθύτατον καὶ τρυφερώτατον αἴσθημα πρὸς τὴν νεάνιδα ταύτην. Διελογίζετο ὅτι οὐδέποτε θὰ εὕρισκεν, ἵνα συμμερισθῇ τὸν βίον του τὸν πλήρη ἐργασίας καὶ μελέτης, σύντροφον ἁπλούστερον τὴν καρδίαν, ζωηρότερον κατὰ τὴν ἀγχίνοιαν, μᾶλλον ἀξιαγάπητον, τελειότερον καθ' ὅλα ἐν γένει.

Ὄντως, ἡ δεσποινὶς Οὐάτκνις προώρως στερηθεῖσα τῆς μητρός της καὶ ἀναγκασθεῖσα νὰ διοικῇ τὸν πατρικὸν οἶκον, ἦτο τύπος τελείας οἰκονόμου, ἅμα δὲ καὶ ἀληθὴς τοῦ κόσμου κυρία. Αὐτὴ μάλιστα ἡ παράδοξος συγγένεια τῆς ἐντελοῦς διακρίσεως καὶ τῆς ἐλκυστικῆς ἁπλότητός ἦτο ἐκείνη ἥτις τῇ προσέδιδε τόσην χάριν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὰς ἀνοήτους ἀξιώσεις τόσων κομψῶν νεανίδων τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων, δὲν ἐδίσταζε νὰ θέσῃ τὰς λευκὰς αὐτῆς χεῖρας ἐν τῇ ζύμῃ, διὰ νὰ παρασκευάσῃ *μπουτίγκαν*, νὰ ἐπιτηρήσῃ τὸ δεῖπνον, νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν τὰ ἀσπρόρρουχα τοῦ *σπητιοῦ* εὑρίσκοντο ἐν καλῇ καταστάσει. Ταῦτα δὲ πάντα δὲν τὴν ἠμπόδιζον νὰ παίζῃ τὰς σονάτας τοῦ Βετόβεν, ἐπίσης ἀπταίστως καὶ ἴσως καλλίτερον πολλῶν ἄλλων, νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως δύο—τρεῖς ξένας γλώσσας, ν' ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ γνωρίζῃ νὰ ἐκτιμᾷ τὰ ἀριστουργήματα πασῶν τῶν φιλολογιῶν, καὶ τέλος νὰ ἐπιτυγχάνῃ πολὺ εἰς τὰς μικρὰς συναναστροφάς, αἵτινες διωργανοῦντο ἐνίοτε παρὰ τῶν πλουσίων γαιοκτημόνων τοῦ διαμερίσματος.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Εἷς Δήμαρχος μικρᾶς τινος κωμοπόλεως, ἐλθὼν ἐσχάτως εἰς Ἀθήνας, ἔστη πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Μάϊφαρτ, καὶ παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ μεταξὺ τῶν ἔργων ὡραίαν προτομὴν ἀρχαίας τινὸς θεᾶς.

— Τί παριστάνει αὐτὸ τὸ ἄγαλμα; ἐρωτᾷ μετὰ περιεργείας τὸν καταστηματάρχην· τὴν Ἀσπασίαν, τὴν Δήμητραν ἢ τὴν Περσεφόνην;

— Τί Περσεφόνη, τί Ἀσπασία, ἀπαντᾷ ὁ καταστηματάρχης γελῶν, εἶναι ἡ Athinà, ἡ Athinà, φίλε μου.

— Μπᾶ! ἡ Ἀθηνᾶ! τί ὡραία! καὶ πόσον τὴν δίδετε; τὴν πωλεῖτε; αὐτὴ φαίνεται σὰν ζωντανή!

— Ἀ! εἶναι ἀριστούργκημα, φίλε μου, εἶναι ἐξαίσιον πρᾶκμα, κοστίζει κίλια φράγκα! τὴν τέλεις;

— Χίλια φράγκα; ὄχι δὲν μοῦ κάνει, διότι δὲν ὁμοιάζει τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ κ. Μάϊφαρτ, ὀργισθεὶς·

— Δὲν τῆς ὁμοιάζει; Ἄμ πῆγκες σὺ εἰς τὴν Γκερμανίαν νὰ ἴδῃς τὴν Athinà;

— Μπᾶ! στὴ Γερμανία εἶναι ἡ Ἀθηνᾶ;

— Μάλιστα, κύριε, εἰς τὴν Γκερμανία ὅλαις ἡ γκυναῖκες εἶναι Athinà. Δὲν σᾶς ἀρέσει;

Ὁ δήμαρχος μετὰ περιεργείας παρατηρῶν τὸν καταστηματάρχην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν του, καὶ συνάμα φεύγων·

— Πρίτς!.... τῷ λέγει.

Ὁ δὲ κ. Μαϊφαρτ·

— Μοῦτρα διὰ τὴν Athinà μου!.... Καὶ συνάμα ἐτοποθέτησεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου του διὰ νὰ μὴ φαίνηται.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ αὐτὸς δήμαρχος μετέβη ἑσπέρας τι εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον, ἔνθα καταστενοχωρηθείς, ὡς μὴ ἐννοῶν τίποτε, ἐξέρχεται εἰς τὸ μέσον τῆς παραστάσεως.

— Κύριε, τῷ λέγει ὁ παρακαθήμενος αὐτῷ, τί κάμνετε; δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, ἔχει δύο πράξεις ἡ παράστασις ἔτι.

— Ἴσα, ἴσα, δι' αὐτὸ φεύγω, τῷ ἀπαντᾷ ὁ δήμαρχος, ἐζαλίσθην, καὶ ἕως τότε εἰμπορεῖ νὰ μοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Τὴν ἐπαύριον δὲ μεταβὰς εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου, ἔνθα φυλάττονται αἱ ἀρχαιότητες τῶν Μυκηνῶν·

— Ἐδῶ, ἐρωτᾷ τὸν ἐπιστάτην, εἶναι τὰ ἀρχαῖα ὁποῦ ηὗρεν ὁ Σχλίεμαν εἰς τὰς Μυκήνας; αὐτὰ εἶναι τὰ κόκκαλα, τὰ ὅπλα καὶ τὰ κοσμήματα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν συντρόφων των, τὰ ὁποῖα ἐξέθαψαν ἐκεῖ καὶ τὰ ἔφεραν ἐδῶ; ἐδῶ τὰ ἔχουν;

— Διάβολε, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἐπιστάτης. Ποῦ ἄλλοθι ἤθελες νὰ τὰ ἔχουν;

«Μπᾶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δήμαρχος, καὶ ἐγὼ ἔλεγα εἰς τὸ χωρίον μου, ὅτι τὰ ἔθαψαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅπως κάμνωμεν ἡμεῖς ἐκεῖ!»

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ

Ἐξερχόμενος τοῦ Μουσείου ὁ δήμαρχος ὀλισθαίνει καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ διαδρόμου καθιστός. Ἀντὶ δὲ νὰ λυπηθῇ ἢ θυμωθῇ κατά τινος, ζωηροὶ γέλωτες τὸν καταλαμβάνουσι καὶ κινεῖται σπασμωδικῶς.

— Περίεργον πρᾶγμα, λέγει ἐγειρόμενος τῇ βοηθείᾳ κυρίου τινός· εἰς τὸν τόπον μας ὅταν πέσωμεν, πίπτομεν μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρὸς καὶ καταπληγονώμεθα, ἐνῷ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχετε καὶ αὐτὸ τὸ καλόν, νὰ πίπτητε καθιστοί, καὶ μάλιστα νὰ γελᾶτε. Τί διαφορά, ἀδελφέ, εἰς ὅλα σας, πάντοτε προοδεύετε ὅπως μοῦ ἔλεγαν....

ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΥΠΟΥΡΓΩΙ

Προσκληθεὶς ἡμέραν τινὰ εἰς δεῖπνον παρά τινι ὑπουργῷ καὶ μὴ μεταβάς, οὗτος τὴν ἐπιοῦσαν ἤλεγξεν αὐτὸν ἐπὶ ἀθετήσει τοῦ λόγου του.

— Ἀ! τῷ ἀπαντᾷ, ὅλα καλά, ἀλλὰ μόνον τοῦτο δὲν παραδέχομαι, διότι ἴσα ἴσα, ἡμεῖς ἕνα μόνον λόγον εἰς τὸ χωριό μας ἔχομεν. Ὅταν θέλωμεν ἕνα πρᾶγμα τὸ ἀποφασίζομεν καὶ τὸ κάμνομεν. Ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἔλθω καὶ δὲν ἦλθον.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΗΜΙΟΝΟΥ

Ὁ κ. δήμαρχος λαμβάνει ἐπιστολὴν καὶ τῷ ἀγγέλλεται τὸ δυσάρεστον γεγονός, ὅτι ὁ ἡμιόνος του ἀσθενεῖ βαρέως.

— Ἀ! ξεύρω, εἶπεν, ἀπέθανε, καὶ ἀρχίζουν κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου μας ἀπὸ τοῦ ἀσθενεῖ βαρέως. Κρῖμα τὸν καϋμένον, καὶ δὲν εἶμαι ἐκεῖ. Καὶ ὁ δήμαρχος κλαίει γοερῶς.

Φύσις.

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Ἕνεκα τοῦ μεσολαβήσαντος δριμυτάτου χειμῶνος, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία διεκόπη καὶ πολλαὶ ἀλληλογραφίαι καθυστέρησαν, ἠναγκάσθημεν ὅπως ἀποφύγωμεν τὰ δίκαια παράπονα ἐνίων συνδρομητῶν μας ν' ἀναβάλωμεν, παρὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸ προπαρελθὸν φύλλον μας ὑπόσχεσίν μας, τὴν δημοσίευσιν τῶν ὑπὲρ τῶν πληρωσάντων τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τῆς «Φύσεως» λαχείων ἐπὶ δύο ἔτι ἑβδομάδας. Ἤδη λοιπὸν πράττομεν τοῦτο προθύμως, δημοσιεύοντες κάτωθι τοὺς 25 ἀριθμοὺς τῶν λαχείων, οὓς προϋμηθεύθημεν ἐσχάτως, καὶ ὡς αἱ κληρώσεις γενήσονται προσεχῶς, ὡς θέλομεν ἐγκαίρως δημοσιεύσει ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ καὶ δώσει πάσας τὰς σχετικὰς μέχρι τέλους τῶν κληρώσεων τούτων πληροφορίας.

Ἤδη τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ γραφείῳ

κειμένῳ ἐν ὁδῷ Κυνοσάργους ἀριθ. 36, καὶ τῇ 2 ὥρᾳ μ. μ. θέλουσιν ἐκκυβευθῇ ἐνώπιον ἐπιτροπῆς καὶ παντὸς βουλομένου νὰ προσέλθῃ συνδρομητοῦ οἱ 25 οὗτοι ἀριθμοί, οἵτινες θέλουν κληρωθῇ εἰς ἰσαρίθμους ἐκ τῶν πληρωσάντων τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν καὶ θέλουσι λογίζεσθαι ὡς ἰδιοκτησία αὐτῶν μέχρι τῆς ὁριστικῆς κληρώσεώς των. Εὐχόμεθα νὰ κερδίσωσι. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν κερδισόντων τοὺς κατωτέρω ἀριθμοὺς (promesses) θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον μας.

Ἀριθμοὶ λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς ἐθνικῆς Τραπέζης.

009,509. 009,510. 019,161. 019,162 καὶ 129,917

Ἀριθμοὶ λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῶν σιδηροδρόμων τῆς Τουρκίας

0,118,986. 0,123,433. 0,197,240. 0,253,856. 0,261,594. 0 355.876. 0,384,963. 0.385,097. 0,397,061 καὶ 0,428,366.

Ἀριθμοὶ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεως.

05,965. 05,964. 04,808. 04,809. 04,810. 04,811. 04,812. 04,813. 04,814 καὶ 04,815.

Ὥστε οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοὶ κατατεθειμένοι εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ τραπεζιτικοῦ γραφείου τοῦ κ. Ι. Θεολόγη καὶ Σα ἐν Ἀθήναις, εἰσὶν εἰς τὴν διάθεσίν τῶν κ.κ. συνδρομητῶν μας διὰ τὰς προσεχῶς γενησομένας κληρώσεις τῆς 20 Μαρτίου τρέχ. ἔτους.

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΝΘΩΝ

Ὑπερασπίζου τὰ δίκαιά σου, ἀλλὰ μετὰ γαλήνης καὶ πραότητος. Ὁ ἀναβρασμὸς ὑπερβολικοῦ θυμοῦ, ἡ ἀλαζονικὴ ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ μανία τοῦ νὰ θέλῃ τις νὰ ἔχῃ δίκαιον πάντοτε, καὶ τὸ τῆς ἀντιρρήσεως πνεῦμα ἐπὶ μᾶλλον αὐξάνουσι τὸν θυμὸν τῶν ἄλλων διὰ τῆς ἐναντιότητος αὐτῶν, καὶ προσθέτουσιν ἀδικίαν ἐπ' ἀδικίας. Ἴσως διαλογιζόμενος λέγεις κατὰ νοῦν· «Καλὰ καὶ ἅγια ταῦτα, ἀλλὰ δύναμαι νὰ χαλιναγωγῶ πάντοτε ἐμαυτόν; οὐχὶ πάντες δύνανται νὰ κρατῶσι τὸν λόγον αὐτῶν, ὅταν ὑπὸ τῆς ἀγαναχτήσεως κυριεύωνται». Ἐγὼ ὅμως σοὶ ἀποκρίνομαι· «Ὁ ἄνθρωπος πολλὰ δύναται ὅταν σπουδαίως θέλῃ.» Ἀναντιρρήτως δὲ ἕκαστος δύναται νὰ γίνῃ κρείττων τῶν ὁρμῶν αὐτοῦ, ἐὰν λάβῃ σταθερὰν πρὸς τοῦτο ἀπόφασιν. Καὶ σὺ δύνασαι νὰ περιστείλῃς τὴν γλῶσσάν σου. Καὶ ὄντως δὲν περιστέλλεις αὐτήν, παρουσιαζόμενος ἐνώπιον ἐκείνων, οἵτινες σοὶ ἐπιβάλλουσι σέβας. Οὕτως ἄρα ἄνανδρε, δεικνύεις τὴν ἀνδρείαν σου πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, ἢ πρὸς ἐκείνους, οὓς ἀκινδύνως καταφρονεῖς ἐνώπιον δὲ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀντὶ θυμοῦ αἰσθάνεσαι φόβον.

⁂

Ἐξόπλιζον τὰ τέκνα σου κατὰ τῆς ταλαιπωρίας τῶν παρόντων καιρῶν. Παίδευσον αὐτὰ οὐχὶ πρὸς βίον εὐμαρῆ, ἀλλὰ πρὸς βίον ἁπλοῦν καὶ κανονικὸν καὶ πρὸς σπουδαίαν ἐνασχόλησιν οὐχὶ πρὸς βίον ἡδονῆς, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλιμον δραστηριότητα, δι' ἧς ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ θέλουσιν εὕρῃ μέσα ἵνα ζήσωσιν ἀνεξάρτητοι καὶ γείνωσι τῆς ἰδίας αὐτῶν τύχης δημιουργοί. Ἴσως νῦν διαπρέπεις μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν σου, τιμαῖς καὶ ἀξιώμασι καὶ πλούτῳ· ἀλλὰ δύνανται πάντα τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα ἐν τῇ θυέλλῃ τῶν καιρικῶν περιστάσεων ν' ἀπολεσθῶσι, τὰ δὲ τέκνα σου κατὰ συνέπειαν μεγάλης καταστροφῆς νὰ ὦσιν ἠναγκασμένα τὸν ἐπιούσιον ἄρτον νὰ ἐπαιτήσωσιν ἐπὶ ξένοις. Διὰ τοῦτο οὐχὶ τὸ τί ἀφίνεις αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ πῶς παρασκευάζεις αὐτὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀρίστην κληρονομίαν.

⁂

Χθὲς ἔμαθες γεγονός τι ἱστορικὸν ἢ ἐπιστημονικόν· σήμερον ἀπήντησές τινα ἢ ἀνέγνωσες συγγραφέα, ὅστις τὸ ἀγνοεῖ. Ἐκπλήττεσαι διὰ τὴν ἄγνοιαν ταύτην, ἀγαλακτεῖς, σπεύδεις νὰ τὸ ἀναγγείλῃς μετὰ πολλοῦ κρότου εἰς τοὺς περὶ σεαυτόν: *λήθη, ἀδυναμία, ἀλαζονία, συχνότατα κακὴ πίστις καὶ ἐπίδειξις γελοία!* Θὰ ἦτο καλὸν τότε νὰ ἐτόλμα τις νὰ σοὶ εἴπῃ τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ πότε τὸ γνωρίζετε;» Ἂς εἴμεθα εἰλικρινεῖς. Ἂς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἅλαι ἡμῶν αἱ γνώσεις ὁμοῦ εἶναι θησαυρὸς ἐλάχιστος, ὡς πρὸς ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα δὲν θὰ μάθωμέν ποτε. Ὁ δὲ πλησίον μας, ὅστις δήποτε καὶ ἂν ἦναι θὰ εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ μᾶς διδάξῃ.

⁂

Ἡ ἀρετὴ ἀπόλλυται εἰς τὴν ἰδιοτέλειαν, ὡς οἱ ποταμοὶ ἀπόλλυνται εἰς τὴν θάλασσαν.

⁂

Τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁποῖον πολλὰ ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶναι εὐχάριστοι εἰς τὴν συναναστροφήν, εἶναι ὅ τι ὁ καθεὶς δὲν προσέχει εἰς τὸ τί λέγει ὁ ἄλλος, ἀλλ' εἰς τὸ τί θὰ εἴπῃ αὐτός.

⁂

Τίμα τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν ἀξίαν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἔνδυμα ἢ τὸν βαθμόν, ὄντινα φέρουσι. Μάθε, ὅτι πολλάκις ἀληθῶς βασιλικὴ καρδία πάλλει ὑπὸ τὰ πενιχρὰ τοῦ πτωχοῦ ἐνδύματα, πλείστους δὲ ποταποὺς καλύπτει ἡ τοῦ μεγαλείου πορφύρα.

⁂

Τὸ ἀκριβῶς ἐκπληροῦν τὸ ἑκάστῳ ἐπιβαλλόμενον ἔργον εἶναι μέγιστον καθῆκον, σῶζον καὶ οἰκογενείας καὶ πόλεις.

Μωϋσῆς.

ΗΧΩ

Η ΧΙΩΝ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ

Σπουδαῖον βεβαίως εἶναι νὰ γνωσθῇ κατὰ πόσον ὠφέλιμος εἶναι ἡ χιὼν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων. Πολλάκις λέγεται «ἡ χιὼν καθαρίζει τὸν ἀέρα». Τῇ ἀληθείᾳ ἡ χιὼν καθαρίζει τὸν ἀέρα ἀπὸ διαφόρων ἀκαθαρσιῶν, ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη τοιούτων καὶ τηκομένη εἶναι ἐπιβλαβεστέρα τοῦ χειρίστου ὕδατος δεξαμενῆς εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν.

Ἡ χιὼν πίπτουσα ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἀέρα πάντα τὰ μικρόβια καὶ τὰς ἀκαθαρσίας καὶ δικαίως δύναται νὰ κληθῇ διϋλιστήριον τοῦ ἀέρος.

Ὅταν μεγάλη ποσότης χιόνος καλύπτῃ τὴν ἔκτασιν οἱασδήποτε χώρας, ὡς τοῦτο ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ, τότε ἡ τῶν πάγων διάλυσις καὶ τῆξις τῆς χιόνος ἐγκαταλείπει εἰς τὰ χαμηλότερα τῆς ἀτμοσφαίρας σώματα πάντα τὰ ἐπιβλαβῆ σπέρματα καὶ στοιχεῖα, ἅπερ ἐμπεριεῖχεν ἡ χιὼν καὶ οὕτω δύνανται νὰ προκύψωσι μεγάλα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων ἀτοπήματα. Ἀπέναντι τούτου ὅμως ἡ χιὼν προικοδοτεῖ τὴν γῆν διὰ πολλῶν δώρων καὶ καταστρέφει ἐπ' αὐτῆς διὰ τοῦ ψύχους πλεῖστα ἄτομα, λίαν εἰς τὰ σπαρτὰ ἐπιβλαβῆ.

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΨΥΧΗ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 14)26 Ἰανουαρίου ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ κ. Μὶλ Ἐδουάρδος διακεκριμένος ζωολόγος, ἀνέγνω πραγματείαν περὶ τῶν ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ ζώων κατὰ τὰ μεγάλα ψύχη. Ὁ τοῦ 1890—1891 χειμὼν ἦτο ὀλέθριος εἰς τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Μουσείου. Πολλὰ ἄγρια θηρία, ὁ ἱπποπόταμος, ὁ ζέβρος, ἄγρια πτηνὰ δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὸ ψῦχος. Ἐντὸς δύο μηνῶν αἱ ἐπελθοῦσαι ζημίαι ἀνέρχονται εἰς 25,000 φράγκων. Τὰ συντηρούμενα πυρὰ ἐν καταλλήλοις σημείοις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσι θερμοκρασίαν ἢ 7_0 καὶ ἐνίοτε 3_0.

Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον ἐδοκιμάσθη κατὰ πόσον ζῶά τινα δύνανται ν' ἀντέχωσιν εἰς τὰ μεγάλα ψύχη. Ἰδίᾳ αἱ ἄγριαι τῆς Ἰνδικῆς αἶγες, αἱ τῆς Ἰαπωνίας ἔλαφοι, εἰσήχθησαν τὸ πρῶτον εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1878 καὶ πρὸς πολλαπλασιασμὸν τοῦ εἴδους αὐτῶν μεγάλη καταβάλλεται μέριμνα.

Η ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ὁ συρμὸς εἰσήχθη πανταχοῦ. Καὶ εἰς τὰς μεταμφιέσεις ἔτι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεων δὲν ἐννοεῖ νὰ μὴ λάβῃ τὸ ἐνεργὸν μέρος του. Διὰ τοῦτο κατ' ἔτος βλέπομεν εἰς τὰ σχετικὰ περιοδικὰ ποικίλα σχέδια ἐνδυμασιῶν διὰ μεταμφιέσεις, τὰ ὁποῖα ἀπλήστως περιεργάζονται οἱ ἀδημονοῦντες τίνι τρόπῳ νὰ μεταμφιεσθῶσι, μεταβαίνοντες εἰς χοροὺς ἢ συναναστροφάς.

Ἓν τινι ἐσχάτως ἐκδοθέντι τοιούτῳ περιοδικῷ ἀνευρίσκομεν τὴν εἰκόνα μιᾶς διαβόλου, ἣν χάριν περιεργείας καὶ ἐνδιαφέροντος ἴσως ἐνίων συνδρομητριῶν καὶ συνδρομητῶν μας παρατιθέμεθα ὧδε, μετὰ σχετικῆς συντόμου περιγραφῆς, προτιμήσαντες ταύτην πάσης ἄλλης, διότι παρ' ἡμῖν μεγάλη παρατηρεῖται χρῆσις τῆς παραστάσεως διαβόλου ἢ διαβολίσσης. Ἴσως διότι ὁ Ἕλλην φύσει ἀρέσκεται νὰ πειράζῃ.

Ἡ κατασκευὴ τῆς ἐνδυμασίας ταύτης εἶναι εὔκολος καὶ ἁπλουστάτη. Συνίσταται ἀπὸ βραχὺ φόρεμα καὶ στηθόδεσμον, ἅτινα δύνασθε νὰ κατασκευάσητε ἐξ ἐρυθροῦ ἀτλαζίου, καὶ τὰ ὁποῖα γαρνίρετε μὲ λευκὸν ἢ ἑτερόχρουν λεπτὸν ὕφασμα ἢ καὶ χάρτην χάριν οἰκονομίας. Περικνημίδες καὶ χειρόκτια μέλανα, προσωπὶς ἐκφραστική, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Η ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Διάβολος.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

111

Εἶσαι Ἕλλην, ἐγὼ ὄχι, πλὴν κ' ἐγὼ Θεὸν λατρεύω·
Μὲ γνωρίζεις πρὸ αἰώνων, ὅμως δὲν σοῦ χωρατεύω.
Ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι, στρατηγὸν θὰ σχηματίσῃς
Φοβερόν ποτε ἐχθρόν μου. Ἂν κι' αὐτοῦ ὅμως τολμήσῃς
Κεφαλὴν νὰ μεταβάλῃς, πτηνὸν θὰ φανῇ μπροστά σου,
Ποῦ τὰ σάλια σου θὰ τρέξουν ἂν ψημένο 'βγῇ, φαντάσου!!..

112

Ἂν καὶ ἶμαι ξηρὰ νῆσος, ἔχω ὅμως ἱστορίαν!
Καὶ γι' αὐτὸ 'ς τῶν διασήμων νήσων τρέξε τὴν χορείαν.
Πλὴν ἂν αἴφνης σοῦ κατέβῃ νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Θὰ διαλυθῶ ἀμέσως κ' ἄδικα θὰ μὲ ζητήσῃς.

113

Κ' εἰς τὸν οὐρανὸν θὰ μ' εὕρῃς κ' εἰς τὴν γῆν ἐὰν προσέξῃς,
Κ' εἰς τὰ δάση κ' εἰς τὰς πόλεις· ὥστε πρέπει νὰ μὴν τρέξῃς..
Ὡς θηρίον μὲ φοβεῖσαι καὶ ἐν ταὐτῷ γελᾷς μ' ἐμένα,
Κύριόν μου, βλέπεις, ἔχει ὁ Δημιουργὸς ἐσένα.
Ὅμως ἀπὸ τ' ὄνομά μου, ἂν ἓν μόνον γράμμα σβύσῃς,
Θὰ ἰδῇς, χωρὶς ἐμένα πῶς δὲν δύνασαι νὰ ζήσῃς.

114

Μεταξὺ τῶν τετραπόδων μὲ κατέταξεν ἡ φύσις·
Παρῳδίαν μου ἂν θέλῃς τὴν Ἀπόκρηα θ' ἀπαντήσῃς.
Ἂν τὴν πρώτην συλλαβήν μου ἀφαιρέσῃς ἐν τῷ ἅμα,
Νῆσος γίνομαι ὡραία τοῦ Αἰγαίου χωρὶς θαῦμα.

115

Τὸ ὄνομά μου; εἰς διπλοῦν ὄνομα ἄνθους φέρει·
Ξηρὰ καὶ θάλασσα ὁμοῦ καὶ χωριστὰ μὲ ξέρει.
Καίπερ οὐδέτερον ἐγώ, ἔχω καὶ θυγατέρας!!
Ὁποῦ 'ς τὸ κῦμα λούονται καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας.
Μὴ τὰς ζητᾷς κι' αὐτὰς μακράν, ὑπάρχουν 'υτὴν Ἑλλάδα,
Γνῶσταὶ εἰς πάντα Ἕλληνα εἰς χωριστὴν ὁμάδα.

Σίπυλος.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 43 φύλλῳ αἰνιγμάτων.

98. ΑΙΝΙΓΜΑ

Φραγκίσκος — Φύσις.

Ἔλυσαν αὐτό, αἱ ἐξ Ἀθηνῶν κυρίαι, Βιργινία Σιμοπούλου καὶ Ε. Πρίντζη, ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Θ. Παπαδόπουλος, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης καὶ ὁ ἐκ Σμύρνης κ. Π. Παπαπέτρου.

99. ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

Ἔρως καὶ φιλία δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσι.

Οὐδεὶς ἔλυσεν.

100. ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ἡ Κυνίσκα, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου.

Οὐδεὶς ἔλυσεν.

101. ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΕΡΩΤΗΜΑ

Τὸ Αἰγυπτικὸν πέλαγος.

Οὐδεὶς ἔλυσεν.

102. ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΣ

Μελέτα τὸ πᾶν.

Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Α. Π. Λευκωσίαν. Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἀποστέλλεται σὺν παρόντι.—Μ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν ἀπεστείλαμεν σὺν παρελθόντι φύλλῳ. — Δ. Ο. Βῶλον. Ζητούμενα φύλλα ἀπεστείλαμεν ὑμῖν, πλὴν ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἐλάβατε, ἀφοῦ στέλλονται τακτικῶς ἐπ' ὀνόματί σας.— Ν. Γ. Α. Ζημνίτσαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ σᾶς ἐνεγράψαμεν. Σειρὰ ἀπ' ἀρχῆς φύλλων σᾶς ἀποστάλη. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε μετ' ἐπιστολῆς μας Εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Π. Ἐλευσῖνα. Διεύθυνσίς σας διωρθώθη, πλὴν ἀναμένεται ἀπάντησίς σας.—Γ. Ν. Κ. Λευκωσίαν. Σᾶς ἐγράψαμεν. — Δ. Ε. Πόρον. Ἐπιστολή σας καὶ ἀπόδειξις ἐλήφθησαν, ἔχει καλῶς. — Η. Κ. Σύρον. Ἐλάβομεν δελτάριον. Ἀπηντήσαμεν αὐθημερόν.— Ν. Χ. Σύρον. Ἀπόδειξις ἐλήφθη, φροντίσωμεν καὶ γράψωμεν ὑμῖν.— Ι. Ρ. Σύρον. Κρατήσατε τὰς 2 καὶ ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.

ΣΑΛΠΙΓΞ

Μηνιαῖον οἰκογενειακὸν περιοδικὸν

Ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον. — Ἔτος Β'.

Τὸ κάλλιστον τοῦτο περιοδικόν, ὅπερ ἤρξατο ἤδη ὡς οἰκογενειακὸν νὰ ἐκδίδεται ὑπὸ τὴν ἐπιμελῆ διεύθυνσιν τοῦ ἡμετέρου τακτικοῦ συνεργάτου κ. Δημητρίου Ι. Καλογεροπούλου, περιλαμβάνει ὕλην ἐνδιαφέρουσαν καὶ ποικίλην, ἀξίαν νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν πάσης ἑλλην. οἰκογενείας.

Συνδρομὴ ἐτησία 3 *μόνον Δρ.* Διεύθυνσις: *Ὁδὸς Πινακωτῶν ἀρ.* 30.